

Історія перша

Село Великий Стидин, що розташоване за 35 км від районного центру, мало чим відрізняється від інших населених пунктів Полісся. З переказів старожилів, що передавалися з покоління в покоління, дізнаємося, що в давнину на цій території було багато джерел (їх тут називають криницями) із чистою холодною, студеною водою. Тому ці місця називали Великими Студеницями. Поляки казали: «Великі Студні». Минали роки, розрослося село, але колись влучно сказана назва закріпилася. Пізніше, правда, видозмінилася у Великий Стидин.

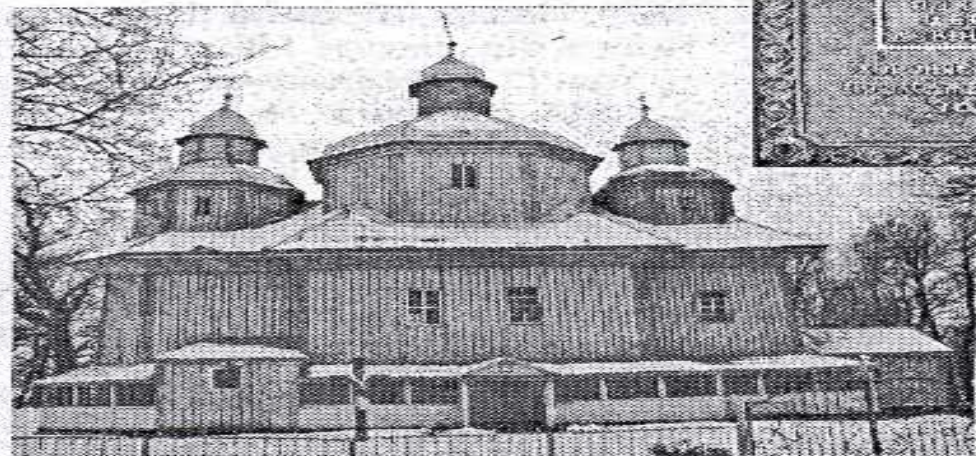
Інші старожили стверджують, що назва села походить від річки Студенка. Сьогодні — це канава, в яку перетворили річку під час проведення «глобальної» меліорації на Поліссі в кінці 60-х років ХХ століття.

До речі, люди, що проживають на території Волині, і сьогодні кажуть не «Стидні», а «Студні».

Історія друга

Мешканці Великого Стидина гордяться своїми славними предками. І це не спроста. Ті лишили нащадкам у спадок визначний шедевр-архітектурну пам'ятку ХVIII ст. — Покровську церкву. За церковними відомостями, її побудовано в 1768 році на кошти і завдяки старанням прихожан. Цікаво, що вмілі майстри звели цю духовну святиню лише з допомогою сокир, не використавши жодного цвяха.

Є свідчення, що в 1902 році у Покровській церкві було п'ять

дзвонів. Відносно їхньої долі є певні непорозуміння. Дехто стверджує, що під час Другої світової війни дзвони

були закопані на церковній території. Це зробили для того, щоб гітлерівці не переплавили їх на метал. За іншими розповідями, кілька дзвонів було привезено у Великий Стидин під час війни із села Гута, де було спалено храм. Старожили розповідають, що дзвони були великі, їх везли двома парами волів. По силі пара волів заміняє дві пари коней. У 1984 році тодішньому старості Покровської церкви Олексію Вітошку разом з іншими парафіянами вдалося відшукати та викопати із землі два дзвони. Сьогодні вони висять на дзвіниці.